

Novodobá inkvizice poškozujcí církev

autor: Jaroslava Fořtová

Jsou ojedinělé, ale jsou. Nechce se nám věřit, že podobné věci se odehrávají na počátku

jedenadvacátého století. Příběhy, při nichž mrazí a které nás nutí k otázkám. Případy novodobého upalování čarodějnic, vymítání d'ábla a další kostlivci v klášterní skříní.

Máme se obávat jejich postupného obživování, nebo se jedná o hrůzné excesy, za které se

církev omluví? Je možné, že úpadek morálky a ztráta víry v majoritě vyprovokuje ortodoxní

věřící k trestání hříšníků podobným způsobem, jako nedávno v Rumunsku?

V klášteře Nejsvětější Trojice v rumunském Tanacu objevila policie umučenou třicetiletou jeptišku. Tři dny jí, připoutanou ke kříži, poté co byla několik dní spoutána bez jídla, mučili s cílem vyhnat d'ábla, kterým prý byla posedlá. Představený tohoto klášteřa se k činu doznal, to samé řádové sestry. Kněz prohlásil, že z náboženského hlediska konali správně. Je-li tomu tak, pak by dle mého názoru měla policie konat. Tresty smrti pro aktéry a uzavření tohoto přístřešku zla, který obživuje středověké tmářství!

Raatte V KLÁŠTEŘE

Spankpříběh podle discipline4boys, Monastery Dungeon, part 1-3

Věnováno Grovioví

Všechno stojí za hovno. Nejradši bych s dneškem skoncoval. Kdybych měl dostatečný množství Rohypnolu, tak si ho rozmíchám v metaxe, vychlastám celou láhev a už se neprobudím. Nebo sehnat péčko. Kdyby bylo peří dost, tak bych taky usnul napořád. Že bych zašel za Burýsem? Radši ne. Zas bych musel poslouchat jeho vymaštěný kecý.

Kurva, to je depka. Já si snad zarazím dvoustovku hřebík do srdce, aby se mi rychle zastavilo. A ještě včera se to dalo vydržet.

Na mě se v poslední době lepila smůla. Ve škole samej průser, blbý známky, cáknutý spolužáci, vypatlaní kantoři. Vypadalo to zase na vyhazov. Už podruhý. Nejdřív mě vylili z gymplu a teď se chmuří nade mnou učňák. A to si fotřík dělal naděje, že si udělám maturu na dvouletý nástavbě. Před pár letama mi tak důkladně rozmluvili studium na konzervě, že jsem jim na to kejvnul. Až prej budu mít maturitní vysvědčení v ruce, ať si dělám, co chci.

Jenže já to na gymplu nezvládal. Pak jsem se začal ulejšvat, tři sta neomluvených hodin, rodiče ve škole, trojka z chování, varování, jestli ještě jednou... Já to po půl roce zvoněknul a letěl jsem.

A teď mě to zase sere v učňáku. Kolem samí blbečkové, pořád spravují motorky, vyměňují si díly, vytahují se, kolik holek přeřizli, sluchátka nacpaný v uších, idioti. Doma se to taky nějak sralo. Naši se už ani nehádali. Teď už spolu nemluvili. Už si ani neposílali po nás vzkazy. Starší bráchové vypadli z baráku, zůstal jsem tam já s Tádou a Filipem. Voni se upnuli na mě, když to u nás vypadalo jak v mrazírně, furt chtěli chodit všude se mnou, až mě to sralo.

Ještě včera se to dalo přežít. Svítilo mi světýlko. Terezka byla moje holka.

Dneska světlo zhaslo. Když jsem šel do marketu pro lahvovej, přistihnul jsem ji, jak se líbá s Motorem. Je to takovej techno frajírek, vodbarvený vlasy, ruce jako sirky.

Kdybych mu jednu natáh', tak se nezvedne. Nevím, co se Terce na něm líbí. Ale když se líbali, ani si mě nevšimla. Svět se mi propadnul do temnoty.

A pak jsem si vzpomněl na ty mnichy z kláštera, kteří se občas objevili v našem kostele, kde někdy hraju na varhany. Vždycky mi připadali děsně v pohodě. Taky jsem se jich jednou zeptal, jak se to dělá, když chce někdo vstoupit do řádu. Ani to není moc těžký.

A protože mě svět fakticky nasral, tak jsem zaklepal na klášterní dveře. Zavedli mě k opatovi, vyptali se na moje důvody a na mou víru. Z té víry moc nadšený nebyli, protože já v boha moc nevěřím, na náboženství jsem nechodil a ještě jsem navíc pokřtěnej u husitů.

Že s tím prej něco udělají. Zůstanu v klášteře na zkoušku a spirituál mě zatím seznámí s katechismem a křesťanskou dějepřavou. Jíst budu s mnichama v refektáři a abych byl nějak užitečnej, budu pracovat na zahradě, v zimě pomáhat v kotelně, skládat uhlí. Jednou tejdne umeju všecky schody v budově. Těch teda bylo!

Tak jsem tam nějakou dobu přežíval. Ale depka mě neopouštěla. Na Terku jsem už skoro nemyslel, ale stejskalo se mi po kámoších a po mých mladších bráchách Tádovi a Filovi, jak to doma sami zvládají. Taky mi chybělo, že si nemůžu každej tejdne zatsat v Ponorce, nebo zajít na tek (technopárty). Často jsem dostal děsnou chuť si zahulit, ale to se v klášteře nesmělo. Ono to v tom klášteře spíš vypadalo jako v pasťáku. Ven jsem směl jen na vycházky s doprovodem na dvě hodky, jinak jsem byl zavřenej v tom zatuchlým domě, kde bylo cejtit kadidlo a mrtvolu, nebo co.

Takovej divnej smrad jako ve hřbitovní kapli.

Začal jsem se tam nudit a pomalu jsem přemejšlel, jestli jsem neudělal chybu, že jsem se tam přihlásil.

A pak se objevil Pavel. Byl to děsnej sympat'ák. Byl jedinej, ke komu jsem měl trochu důvěru. Bylo mu něco přes třicet, byl vyšší než já, štíhlej, ještě k tomu nosil černý trika. Měl zajímavej ksicht. Oválnej, úzkou bradu, kolem huby si nechával růst takovej krátkej fous – pod norem, kolem rtů a na bradě. Vlasy nosil nakrátko, vpředu na čele mu vybíhaly do špičky. A když jsem mu někdy pozdějc kouknul do očí, protože zezačátku jsem se před ním styděl, tak jsem na ně musel koukat pořád. Jako by mě hypnotizoval těma tmavejma očima. Vypadal jako Lucifer z pohádkový knížky. Byl tam jako novic, než ho přijmou natrvalo.

Byl na mě hodnej, zezačátku mi našel správný dveře, když jsem po baráku bloudil, upozornil mě, že bude jídlo nebo mše, protože jsem jim tam taky někdy musel hrát v kostele. Taky mi pomoh' občas při těch pracích, co mi tam přidělili. Zvlášť jsem byl vděčnej za pomoc při drhnutí schodů. Tahal jsem vodu nahoru dolů, byla hned

studená od těch schodů, tak jsem ji musel často vyměňovat. Každý schod se musel zvlášť drhnout rejžákem. Byl jsem z toho vždycky mokřej jak vodník.

Když jsme byli na zahradě, tak jsme blbli třeba s hadicí na vodu, stříkali jsme po sobě a honili se po cestách.

A já jsem se do něj zamiloval. Poznal jsem to tak, že jsem na něj myslel stejně jako předtím na Terku. Když jsem v noci nemoh spát, tak jsem si ho představoval, jak mi sedí na posteli a drží mě za ruku. Když jsem ho měl potkat, tak mi začalo rychle bít srdce, zčervenal jsem a byl jsem vzrušenější. Když se bavil s někým mladším, tak jsem žárlil a dělal jsem nějaký hluk, aby si mě všimnul. Třeba jsem mlátil víkem od popelnice, nebo jsem nahlas zpíval, aby si nemohli povídat.

A pořád jsem se chtěl přesvědčit, jestli mu nejsem lhostejnější. Jestli ke mně taky něco cejtí.

Tak jsem ho začal svádět svým osvědčeným způsobem. Když jsme byli na zahradě, sundal jsem triko, stáhnul jsem si kalhoty co nejvíc, jejich okraj byl těsně nad ptákem, nad ním proužek slipů a nad tím se černala houština chlupů až přes pupík, vzadu mi koukaly pŕlky i kus rýhy. Kroutil jsem se a hladil jsem si špičkama prstů bradavky.

Párkrát se tak divně podíval. Nakonec odešel. A pak se mi začal vyhejbat.

Tak jsem ho začal vyhledávat a vždycky jsem vyzkoušel nějaký sváděcí trik.

Jednou v noci přišel k mé posteli a říká: „Kubíku, pojď se mnou na půdu, já ti potřebuju něco říct.“

Vylezli jsme na půdu. Okýnkama padaly na cihlovou podlahu pruhy měsíčního světla a ozařovaly mohutné trámy.

„Hele, Kubíku, já jsem si všiml, že mi nadbíváš. A mám už dost zkušeností, abych poznal, o co ti jde. Musím přiznat, že jsi mi taky sympatickejší. Jenže jsme v klášteře, já budu za několik měsíců vysvěcena na řádového bratra a láska a sex v katolickém klášteře je hříchem i se ženou, natož s mužem. A tobě ještě není ani osmnáct. Víš, co by z toho mohlo být za nepříjemnosti?“

„Kejmo, já tady nemám nikoho jiného než tebe. Mám tě rád. Zamiloval jsem se do tebe. A chtěl bych se s tebou i mazlit. Já si tě představuju i před spaním, když...“

„Kubo, ty si ho před spaním honíš?“

„Jo.“

„Jenže to se v klášteře nesmí. To je hřích.“

„Ale vždyť to nikdo nevidí.“

„Na to nespolehej. Opat má všude nějakého špicla, který mu o druhých bratrech donášší. Dávej si pozor.“

„Pavlíku, prosím tě, chod' se mnou. Já jsem tady tak děsně sám.“

Tak jsem ho po nějaké době ukecal, že jsme se na té půdě začali scházet.

A mně se začal svět zase trochu líbit.

Byli jsme s Pavlem na půdě. Venku zuřila bouře. Nárazy větru rozvrzaly trámy, do tašek bubnovaly přívaly vody, každou chvíli se zablesklo za malými okýnkami.

Stáli jsme přitisknutí k sobě, cejtili jsme teplo z toho druhého těla. Jemně jsme se o sebe třeli hruděma a klínama. Z jeho stehna mi do těla proudila energie.

Jezdil mi prstama po prdelce v napjatých riflích. Líbal mě na obličej. Stáhnul jsem si triko. Jeho polibky pokrývaly moje ramena. Rukama jsem mu zajel pod triko a hledal bradavky. Naše huby se našly, jazyky v nich hledaly jeden druhého, jemně se dotýkaly a rty se tiskly na sebe. Cítil jsem jeho ptáka, jak mi tlačí na nohu. Třeli jsme se břichama a stehnami o sebe a ptáky o sebe narážely. Sundal si triko. Začal jsem mu jazykem kroužit kolem bradavek. Šel jsem do dřepu, jazykem jedu po jeho chlupěch. Prstama šimrám zezadu jeho prdelku a stehna. Jazykem kroužím kolem

pupíku. Zabořím obličej do látky jeho riflí a opájím se vůní jeho rozkroku. Zubama stáhnu zip jeho riflí, stáhnu je ke kolenům a olizuju mu koule a ptáka přes slipy. Pták trčí proti mně jako kopí.

Zubama uchopím okraj slipů a táhnu je dolů za kalhotama. Prstama jedné ruky prohmatnu pytlík, sevřenou dlaní protáhnu pyj. Druhou rukou mu šimrám prdelku. Oběma rukama mi cuchá vlasy.

Ptáka olíznu, jednou, dvakrát. Jako nanuk. Pak se na něj nasunu rtama. Jemně ho masíruju, stahuju kůžičku a jazykem se dotýkám špičky a kroužím kolem žaluda. Začínám pusou jezdit po ptáku dopředu dozadu. Pohyb zrychluju, Pavel mě chytá za uši a pomáhá mi v pohybu.

Pak se napne, vzdychne a už mi do huby proudí jeho semeno. Nestačím ho polykat, část mi ho teče z huby, po bradě, na prsa.

Je to super. Jsem šťastnej.

„Ukaž, Kubíku, teď zas pomiluju já tebe. Otoč se.“

Stáhnul jsem si kalhoty a slipy a opřel jsem se rukou o trám.

Vtom se silně zablesklo a já jsem uviděl v přízračném světle čerta.

A ten čert mluví a má podobu mnicha Ignáce. „Příjemnou zábavu přeju. Fuj. Biskup to tady bude muset všechno vysvětit. Ne-se-smil-níš. Desatero přikázání Božích.

Muž, který měl výron semene, omyje si celé tělo vodou a bude nečistý až do večera. Každý oděv a všecko kožené, na nichž ulpí výron semene, budou vyprány ve vodě a budou nečisté až do večera. 3. Mojžíšova, 15/16, 17. Nebudeš obcovat s mužem jako se ženou. Je to ohavnost. 3. Mojžíšova, 18/22. Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, smilníci, zaklínači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt. Zjevení Janovo 21/8.“

Takže ten hnusnej neoholenej mnich nás špehoval a teď mu ze smradlavý držky, protože si nikdy nečistí zuby, vycházejí citáty z Bible. A v ruce mává mobilem s foťákem. „To se bude otci opatovi málo líbit, mládenci. Důkaz vaší nečistoty a hříchu.“

Ušklíbnul se a hřmotně odešel.

Pomalu jsme se oblíkli a sešli dolů. Tu noc jsem už neusnul.

Dopoledne se konal soud. Přivedli mě a Pavla do hlavního sálu. Z obrazů na nás přísně koukali všichni opatí, kteří tady působili. Dnešní opat a jeho nohsledi seděli v čele za dlouhým stolem. Ostatní mniši seděli na sedadlech podél zdi.

Začal spirituál: „To, co jste provedli na posvěcené půdě kláštera, nemá obdoby. Nejen, že jste spáchali smrtelný hřích, ale znesvětili jste posvěcený prostor, vysmáli jste se samotnému duchu katolické církve. Kdyby to bylo před pár stoletími, byli byste upáleni jako zločinci.“

V podobném duchu se nesly i kecy dalších mnichů.

Nakonec vystoupil bratr Ignác. Hnusák Ignác, který mě každé den pozoroval okýnkem, když jsem se sprchoval, a kterej mi při kontrole čistoty před spaním několikrát strčil prst do zadku, jestli jsem prý dobře utřenej, abych neumazal prostěradlo.

„Oba musejí být exemplárně potrestáni. Aby náhodou nenapadlo někoho jiného podobným nečistým způsobem v klášteře obcovat a svým semenem znečišťovat podlahu chrámu. Otče opate, dovol mi, abych se ujal organizace potrestání.“

Tak to dostal na starost ten pravej.

Odvedli nás do sklepa a každého zvlášť zavřeli do jedné kóje bez okýnek, kde dřív byly asi chladírny potravin. Možná že to ve středověky byly cely pro vězně.

Za nějakou dobu pro nás přišli mniši se zakuklenejma hlavama. Jejich hábity a kápě byly strašidelné. Odemkli, svázali nám ruce dozadu a vedli nás sklepní chodbou do většího podzemního sálu. Byl vyzděnej ze zčernalých kamenů a na zdech plápolaly lihové pochodně.

Z klenby visely nějaký provazy a řetězy a uprostřed stály takový divný stoly, který vypadaly jako pracovní ponky v truhlárně. Mělo to plochu jako úzký stůl, vpředu kolmou desku s otvory. Vzadu kovový oka. Takovýhle nástroje jsem viděl v muzeu, byly to klády na spoutávání, na nichž se dřív mučilo a trestalo vejpraskem. To jsem nevěděl, že to ještě někde mají. Když jsem to dřív někde viděl, představoval jsem si, že mě do toho zavřeli, a postavil se mi z toho pták.

Jeden zakuklenec drsným hlasem houknul: „Na kolena, hříšníci.“

Tak jsme si klekli.

„Za váš hrozný hřích vám byl určen trest výpraskem. Každý dostanete sto ran. Protože jste hřích spáchali jeden na druhém, i trest provedete jeden na druhém. Postavte se.“

Pak se otočil k pomocníkům: „Rozvažte jim ruce.“

Třeli jsme si zdřevěnělá zápěstí.

„Svlíkněte si oděv od pasu dolů. A všechno.“

Byl jsem celej zmatenej, nevěřil jsem, a tak jsem stáhnul kalhoty i slipy. Stál jsem tu jen v krátkým triku. Ptáka jsem si zakryl rukama.

Pomocníci mě chytli, přivedli mě k tomu stojanu, strhli mě na desku, ruce a hlavu mi vložili do půlotvorů, shora to zaklapli vrchním dílem a zajistili petlicí. Hlava i ruce byly pevně uvězněné. Nohy mi roztáhli od sebe a zavřeli je pod kovové oblouky na druhém konci stolu. Triko mi vyhrnuli ke krku a přetáhli přes hlavu.

„Tak, sodomito, vezmi prut a potrestej hříšníka, jehož jsi zprznil a který zprznil tebe. A jak budeš při provádění trestu liknavý, půjdeš ke sloupu s bratrem Ignácem.“

Pavel vzal do ruky prut a začal mě vyplácet. Rány byly slabé.

„Tak ty ještě odmítáš poslušnost, przniči chlapců? Nech toho.“

Prut z jeho ruky převzal bratr Ignác.

Zkusmo jím pošvihoval. Zase se otočil k Pavlovi.

„A ty, nemravo, si klekneš vedle lavice a budeš se za svoji znásilněnou oběť modlit.“ Stoupl si před mou hlavu s prutem. Ohýbal ho v ruce, naprázdno jím švihal před mýma tvářema, dával mi ho k nosu, abych ho očichal a snažil se mi ho strčit i do huby.

Pak přešel k lavici z boku, několikrát se prutem dotknul mých pŮlek, přejel je koncem prutu. Pak se rozmáchnul se a teď nastal tanec. On se v tom vyplácení vyžíval.

Vždycky jednu ostrou a tři menší. Pak počkal, jezdil mi prutem po zadnici. Zvedl ho, švihl naprázdno, až jsem cukl svaly na prdeli. A když jsem to nečekal, švihl zase plnou silou. A opět – jedna ostrá a tři masírovací, jak to komentoval. Jeden z těch zakuklenců počítal každou dopadlou ránu. A občas i nějakou zapomněl počítat. Zezačátku jsem jen vzdychal, ale jak rány přibíjaly, sténal jsem a někdy vykřikl. Mnichova rákoska mi v přestávkách štouchala do pytlíka a do díry, jak se exekutor sexuálně vyžíval.

Výprask pokračoval. Snažil jsem se uhýbat, ale on naschvál bil do stejných míst, až mi bolest vystřelovala do prstů u nohou a do lopatek. Zadek pálil, cítil jsem každý pruh. Nejhorší bolest způsoboval konec rákosky. Zezačátku dělal jen modřiny, ale pak už prosekával kůži do krve. On mi ji občas ukázal před znehybněnou hlavou a otíral mi z ní mojí krev přes uvězněný ruce.

Bylo to nekonečný. Ječel jsem, prosil, aby už přestal, obličej mi zčervenal, byl mokrej od slzí, tělo se lesklo potem.

Pak už nepomáhalo ani střídavě napínání a povolování svalů na zadku. Už jsem neměl sílu. Ležel jsem jak pytel mouky.

Konečně výprask skončil. Uvolnili mě z pout mě a stáhli z lavice.

„A teď ty, zkažený hochu, vyplatíš svého svůdce.“

A chystali se Pavla připoutat k výpraskové kládě.

Ani jsem nechtěl nic říkat, jen jsem zavrtěl hlavou.

„Tak ty budeš vzdorovat? Vzpírat se svatému rozsudku?“

Mlčel jsem.

„Tak přivažte prznice ke kůlu. Výprask provede údržbář bičem. A ty, zprzněný jinochu, si klekneš před trestaného, budeš počítat jeho rány a za každou proneseš ZAPLAŤ PÁN BŮH. A budeš se mu dívat do očí během výprasku.“

Pavel se musel svlíct donaha.

Pak ho přivedli k tlustému dřevěnému špalku asi metr vysokému, v kterém byly zapuštěný železný kruhy. K těm mu připoutali ruce. Protože je dost vysokej, stál tam s mírně ohnutejma zádama.

Přišel mohutnej údržbář se stočeným koženým bičem v ruce.

Nástroj se od široké rukojeti se ztenčoval do špičky. Hromotluk se zastavil u trestaného a přešel mu smyčkama biče po zádech a po prdeli. Pavlovy svaly zavibrovaly.

Pak jsem si musel kleknout před kůl čelem k připoutanému, ruce položit na špalek, aby se dotýkaly prstů jeho připoutanejš rukou. Za mnou stál jeden mnich a jak jsem sklonil hlavu, chytil mě za vlasy a natočil ji proti Pavlovým očím, takže jsem musel pořád koukat na to, jak se cítí a co cítí.

A začal druhej vejprask.

Bič je horší než rákoska. Rákoska dopadne rovně a její konec sekne, jen když se řeže z větší vzdálenosti od zadku. Ale bič se otočí kolem těla, takže švihaneč dostanou záda, žebra i prsa nebo břicho. Takže to bičem bolí mnohem víc a na delší části těla.

Proto taky Pavel začal brzo sténat a při každé další ráně vykřikl. Prsa se mu brzo pokryly krvavejma pruhama. Z očí mu tekly slzy.

Cítil jsem na svém těle každěj dopad biče na jeho bradavky, který jsem nedávno líbal a viděl krev na těle, k němuž jsem se nedávno tiskl, a slyšel nelidskej řev z úst, který mi nedávno šeptaly zamilovaný slova.

Asi při šedesátý ráně poklesnul v kolenou a hrudí se opřel o špalek. Neuhnul jsem prstama a zespoda jsem ho hladil. Pak ho jeden pomocník zase narovnal.

Připadal jsem si jako ve filmu, pořád jsem nemoh věřit, že se to skutečně děje.

Když vejprask skončil, klesnul Pavel na kolena. Teď už jsem se mu díval do očí bez nucení. Chtěl jsem si je napořád zapamatovat.

A začal jsem přemejšlet, kdy z kláštera uteču.

Raatte@centrum.cz

www.spankboy.cz